

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

תוכן

- א. המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר 1.....
- ב. בצפור דרור עסקינן שאינה מקבלת מרות 2.....
- ג. כל היכא דרהיט אבתרה ומטי לה בחד שהיא ביבר קטן ואידך ביבר גדול ... הבא מצודה 3.....
- ד. הצד אווזין ותרנגולין ויוני הרדיסאות פטור ... באין לכלובן בערב ... לא עבידי לרבווי 4
- ה. מצודות היה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב לא יטול מהן ביום טוב אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב ... ספק מוכן אסור 5.....
- ו. בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב בידוע שמערב יום טוב נצודו ומותרין 6.....
- ז. הלכתא נכרי שהביא דורון לישראל ביום טוב 7.....
- ח. אם יש מאותו המין במחובר אסור 9.....
- ט. ולערב נמי אסורין בכדי שיעשו 10.....
- י. ואם אין מאותו המין במחובר תוך התחום מותר 13.....

דף כד.

א. המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר

כבר התבאר במסכת שבת דף קו: ששני רמות צידה ישנם: אינו מחוסר צידה – צידה מדאורייתא – כשתופס הבעל חי בידיו או במצודה או בכלוב, ובכל מקום סגור, אשר אם ירצה לתפסו בתוך הכלוב בידיו או במצודה יוכל לעשות זאת בקלות. אם עשה כך בשבת חייב משום צידה ואסור לעשות כן ביום טוב, ואם היה שם כבר מערב יום טוב מותר לקחתו לשוחטו ולאכלו, כמבואר להלן.

מחוסר צידה – צידה מדרבנן – הכניסו או סגר הדלת בעדו במקום סגור ומגודר שאין יכול לברוח משם, אבל מפני גודל המקום או סיבות אחרות, אם ירצה לתפסו בידיו או להכניסו למצודה יצליח לנוס מפניו ולהישמט ממנו, אסור להכניסו לשם בשבת וביום טוב, ואם היה שם אפילו מערב יום טוב אסור לקחתו לשחטו והרי הוא מוקצה, כמבואר להלן.

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

מותר לכתחילה – להכניס בעל חי לשטח גדול מאד על אף שמוקף מחיצות, כאשר לפי טבעו של הבעל חי אינו נראה כעידה כלל, כגון זבוב בחדר גדול, או שאר בעלי חיים בגני חיות ענקיים, כשיש להם שם כל צרכיהם, כאילו נמצאים משוחררים בחיק הטבע, והעד ממנו בשבת חייב וביום טוב אסור.

לפיכך בעל חי הניצוד ועומד מערב שבת במקום שנחשב כ'עידה מדרבנן' שנחשב מחוסר עידה, אסור להעבירו או לצמצם שטח מחייתו עד למקום שנחשב 'עידה מדאורייתא' שאינו מחוסר עידה, ואם ניצוד ועומד מערב שבת במקום שנחשב 'עידה מדאורייתא' ובא לתפסו בשבת בידי, נחלקו הדיעות אם עובר על איסור עידה מדבריהם, ואיסור טלטול מוקצה לדברי הכל יש בזה. אולם ביום טוב אין בו מוקצה אם הזמינו לאכילה.

ועיי"ש יתר דיני עידה והחילוק בין מיני בעלי חיים שבמינם נעוד לבעלי חיים שאין במינם נעוד.

ב. בצפור דרור עסקינן שאינה מקבלת מרות

עוד התבאר שם שציפור דרור שנכנסה דרך החלון וכדו', אסור לסגור את החלון בפניה¹. שעל אף שאינה ניצודית בכך שהרי נשמטית מפניה לפניה, והרי היא בגדר "מחוסר עידה" כנזכר, על כל פנים אסור מדרבנן, אך אם הוא רוצה לסגור את החלון כדי להגן על עצמו מפני הקור או מפני הגנבים, אם אפשר יפריח תחילה את הציפור מן הבית², ואם אי אפשר יסגור את החלון הואיל ואינו מתכוין לעוד, ובלבד שהציפור לא תהא ניצודה שם עידה גמורה³ כדלהלן.

וכן בעלי חיים הנשמטים מתחת יד האדם, ומשתוללים כשבאים לתפסם, כחתולי רחוב ועכברים, וכדומה, שנכנסו לבית, רשאים במקום הצורך לסגור את הדלת בעדם, כדי למנוע נזק או צער וחרדה, עד שיהיה שעת הכושר להוציאם ולסלקם מהבית, ואם יש אפשרות לסלקם מיד בלא לסגור הדלת בעדם ודאי יש לעשות כן.

אבל שאר ציפורים ועופות שאינם נשמטים חייב משום עידה בנכנסו לבית, אם יסגור החלון ולפיכך אין להתיר אפילו במקום צער צינה או חשש גנבים, אלא אם יש חשש פיקוח נפש.

¹ מ"ב שמו ה

² קצוה"ש סי' קכא בבדה"ש ס"ק טו

³ מ"ב שם

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

י"א⁴ שגם בבית שחלונותיו פתוחים או שאינו מקורה אסור להכניס צפור או עוף לתוכו, וכן בבית או חצר שיש לו שני פתחים אסור לעוד בעל חי לתוכו או לסגור דלת אחת ולהשאיר השני פתוחה ועל ידי נכרי רשאי להקל בזה. וי"א⁵ שמותר כיון שאינה צידה כלל.

אם היה כבר הבעל חי בתוכו ויכל לצאת גם קודם לכן כגון שהיה בחצר שיש בו פתח גדול והוא סוגר דלת הנמצא במקום אחר לכו"ע מותר. וכן אם הפתח גדול ונראה היטב לעין הבעל חי, עד שבקל יכול תיכף לימלט לחוץ, פשוט שאין בזה איסור צידה כלל.

אם אין כוונת תפיסת הבעל חי לשם צידתו, אלא כדי לינצל מנזקיו, או מחמת כל סיבה אחרת, יש להקל אפילו בפתח קטן וצדדי, כל שנראה בבירור ויש אפשרות לבעל חי לימלט משם, ואפילו האפשרות רחוקה.

ג. כל היכא דרהיט אבתרה ומטי לה בחד שחיא ביבר קטן

ואידך ביבר גדול... הבא מצודה

וכן התבאר בשבת שם שאין איסור צידה מן התורה אלא אם כן יצוד את בעל החיים למקום שבו אין הוא עוד מחוסר צידה, כגון שרדף אחרי צבי עד שהכניסו לבית או לגינה או לחצר, מקום שבו אפשר לתפוס אותו בנקל, שיכול לתופסו בריצה אחת בלי שיצטרך להינפש קודם שיתפסנו⁶. ונעל בפניו, או שהפריח את הציפור עד שהכניסה לכלוב ונעל בפניה, או ששלח דגים מן המים בתוך כלי⁷.

ואפילו הכניסן לחצר שאינה מקורה ויש בה חלונות פתוחים אם שטח המקום הוא כזה שיכול ליקח אותם שם בריצה או שאינו צריך⁸ להנפש בנתיים, חייב. אבל אם הוא גדול יותר שצריך לישב בינתיים, או שיש פינות או חדרים שיכול להשתמט לשם וצריך מצודה לתפסו א"כ בעל חי אינו חשוב כניצוד ופטור אבל אסור.

⁴ מ"ב דם ג ד, ביאור הלכה שמו ד"ה שהם ניצודים

⁵ קצוה"ש סי' קכא בדי השולחן ס"ק א

⁶ ושיעור זה הוא כמי שצ"ל הבא מצודה ונצודנו דמי. מ"ב תצו יט

⁷ מ"ב שמו ב

⁸ ואע"ג דבסימן תצ"ז סעי' ז איתא בשו"ע השיעור דאם צ"ל הבא מצודה ונצודנו ל"ק דכבר כתבו הפוסקים דאידי ואידי חד שיעורא הוא וע"כ אפילו בעופות שייך שיעור זה (בה"ל שם ד"ה שהם ניצודים)

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

דגים שרדפם עד שהכניסם לברכות קטנות שאין צריך לצודן ע"י פריסת מאכל או ע"י רשת אלא יכול לתפסן בידו בקל, הרי זה צידה גמורה⁹.

אבל אם הפריה ציפור לבית, ונעל בפניה או שהבריה דג לבריה וסגר את הבריה, או שרדף אחר צבי עד שנכנס לבית גדול ורחב ונעל בפניו, הרי זה פטור מן התורה, מכיון שאין זו צידה גמורה, שהרי כאשר יבוא לקחתו, יצטרך עוד לרדוף אחריו ולצוד אותו משם, אבל אסור לעשות כן מדרבנן¹⁰.

בעל חי שנמצא במקום שאינו ניצוד, כגון בחצר גדולה שאינו נתפס בנקל, אפשר להעבירו לחצר אחרת שאין ניצוד בה, כגון שיפתח דלת בין שני החצרות¹¹.

בעל חי הנמצא במקום שבו אין צריך עוד לצודו וניתן לתפסו בנקל והזמינו מבעוד יום לאכילה מותר לתפסו כדי לשחטו¹².

ד. הצד אוזיין ותרנגולין ויוני הרדיסאות פטור ... באין ללבונו בערב ... לא עבידי לרבווי

בעל חיים ביתי שאין דרכו להישמט מתחת יד האדם הבא לתפוש אותו, כגון בקר וצאן¹³, אין בו משום איסור צידה¹⁴, ואם עומדים לאכילה מותר לצודן אפילו חוץ ללבונו ביום טוב כדי לשוחטן אפילו אם לעת עתה צריך להביא מצודה לכך, מכיון שבאים ללבונו בערב וניזונים בבית¹⁵. ומותר לגרשו לרפת או לדיר ולעמוד בפניו על מנת שיכנס למקומו, ומותר יהא לסגור בפניו, ובימינו כן הדין גם לגבי תרנגולת שאין הדרך שתישמט מתחת יד האדם וכן חתולים מתורבתים¹⁶. ומכל מקום אל יקח אותה ביד ויכניסה ללבונו שלה, שכן בעלי חיים מוקצה הם ואסורים בטלטול¹⁷, אם אינם מיועדים לשחיטה.

⁹ שו"ע הרב תצו א

¹⁰ ועיין סי' שמו סע' א בביה"ל ד"ה שהם, שמסתפק היכא שהכניס בע"ח למקום שניצוד, אלא שהוא משאיר את הפתח פתוח, אי אית ביה עכ"פ איסור דרבנן, ועיין קצוה"ש סי' קכא בבדה"ש ס"ק א, דפשיטא ליה דלית ביה איסור כלל

¹¹ שמירת שבת כהלכתה פכ"ז הערה קכב

¹² שו"ע ונו"כ תצו ז ומ"ב ב

¹³ מ"ב שמו נט

¹⁴ ושמעתי מהגרש"ז אויערבך זצ"ל, דכל שאין בהם משום איסור צידה לבעליהם, הרי הם ניצודים ועומדים גם לאחרים, עכ"ד, ועיין גם סי' שמו סע' יב בביה"ל סוד"ה חיה. שמירת שבת שם הערה קכד

¹⁵ מ"ב תצו יז

¹⁶ א"א בטשאשמש סוסי' שמו

¹⁷ מ"ב ס"ק נז

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

בעל חיים ביתי שדרכו להישמט מתחת יד האדם הבא לתפוש אותו, אבל אם הוא יוצא מכלובו במשך היום, הוא חוזר אליו בערב, יש בעידתו משום איסור דרבנן¹⁸. ומכל מקום, אם קיים חשש הפסד או צער בעלי חיים, ולכן לא ניתן להמתין עד מוצאי שבת, מותר לצודו¹⁹. ואם אפשר, לא יקח אותו ביד להכניסו לכלוב שלו, שכן בעלי חיים מוקצה הם ואסורים בטלטול, וכמבואר לעיל.

לפיכך צפורים הנתונות בתוך כלובן ונפתח הכלוב, יזהר שלא לחזור ולסוגרו, שהרי הצפורים ניצודות על ידי סגירה זו. ואם הוא סוגר רק כדי שלא יצאו מן הכלוב ויגרמו לנזקים²⁰, או שחושש שיגנבו אותן משם, והוא סוגרן לשמירה בפני גנבים, כי אז אם טבע הצפורים הללו לחזור לכלוב כשיצאו ממנו יש מקום להקל.

במה דברים אמורים, בבעלי חיים שלא מרדו בבעליהם, אבל אם מרדו בבעליהם, ואם יצאו מכלובם, לא יחזרו בערב, וכן תרנגולות שהועברו למקום חדש ועדיין לא הורגלו אליו, אסור לצודם²¹.

ה. מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב לא יטול

מהן ביום טוב אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב ...

ספק מוכן אסור

דגים המכונסים בברכות מערב יום טוב אסור ליטול מהם ביום טוב, אפילו מבריקה קטנה מאד שאין צריך לצודן ע"י פריסת מאכל או ע"י רשת אלא יכול לתפסן בידו בקל²², מפני שהם מוקצין כיון שהם מכוסין מן העין, ואין דעתו עליהם מן הסתם.

וכל דבר²³ שהוא ספק אם הוא מוקצה או אינו מוקצה, כגון מצודות – מלכודות חיה עופות ודגים שהיו פרושות מערב יום טוב, ולמחר מוצא בהם ואינו יודע אם נצוד היום, או אתמול, אסורים בין באכילה בין בטלטול²⁴ עד

¹⁸ שו"ע ונו"כ שמו"ב יב ומ"ב נו

¹⁹ חזו"א סי' נב ס"ק טז, ועיין ברית עולם, צד, סעיף ו, דמסתמא ר"ל או צעב"ה או הפסד

²⁰ מ"ב שם נח ובה"ל שם ד"ה לצוד

²¹ שו"ע שם ובמ"ב נח ס

²² ואף על פי שהצד בשבת מביבר קטן כזה פטור לפי שאינה נקראת צידה מכל מקום מדברי סופרים אסור

ליטול מהם אפילו לצורך אכילת יום טוב

²³ שו"ע ונו"כ תצו ג

²⁴ מ"ב שם ה

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

הערב, בין שהיום הוא יום טוב ראשון בין שהוא יום טוב שני של גליות, לפי שהמוקצה הוא דבר שיש לו מתירין²⁵ לפיכך הולכין בספיקו להחמיר.

אינו אסור אלא ביום טוב עצמו, אבל למוצאי יום טוב מותר מיד, ואין צריך להמתין בכדי שיעשו²⁶, כיון שלא נעשה מלאכת איסור ביום טוב שהרי מאליו ניצוד ע"י מצודות הפרושות מערב יום טוב, אבל אם חל שבת במוצאי יום טוב אסור באכילה ובטלטול עד מוצאי שבת²⁷.

י"א²⁸ בגליות שעושין שני ימים טובים ביום טוב שני ספק מוכן מותר, ושהרי זה ספק ספיקא²⁹ שמא אין היום יום טוב, ושמא ניצוד מאתמול וכבר הוכן, וי"א³⁰ שמכיון שבימינו יום טוב שני איננו מטעם ספק הוא שהרי בקיאינו אנו בקביעא דירחי ויודעין אנו שהוא חול, אלא שאנו מקיימין מנהג אבותינו ממליא דינו כודאי יו"ט מדרבנן ואין כאן אלא ספק אחד ואסור. ויש להחמיר³¹ כסברא זו אם לא במקום הפסד גדול.

אם ניצוד בראשון, מותר לכו"ע בשני מיד. חוץ משני ימים טובים של ראש השנה שהן קדושה אחת, והן כיום אחד ארוך³².

דף כד:

ו. בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב בידוע שמערב יום טוב נצודו ומותרין

²⁵ ואע"ג אינו מוקצה אלא משום שאסור לצודו ואיסור צידה לדעת המחבר אינו אלא דרבנן כמבואר לעיל דף כג: מ"מ החמירו כאן אפילו בספיקא משום דהוא דבר שיש לו מתירין שהרי אפשר לו לאוכלם אחר יום טוב ובדבר שיש לו מתירין החמירו חכמים אפילו בספק דרבנן. מ"ב שם ז. ולפי סברא זו, אם יתקלקלו הדגים כשימתין עד אחר יום טוב שרי, דלא שייך לומר המתן עד למחר, אך יש סברא שניה שהביא המגן אברהם בשם הרב המגיד, דכמה פעמים ראו חכמים להחמיר אפילו בספיקא דרבנן, ואין להקל. ובכית מאיר האריך גם כן להוכיח כטעמא בתרא, ובכל גווני אסור. ומכל מקום במקום שיפסד לגמרי אפשר דיש לסמוך אטעמא קמא, שכמה אחרונים לא הביאו רק טעמא קמא. שער הציון שם ס"ק י

²⁶ מ"ב שם ח

²⁷ שער הציון שם יג

²⁸ שו"ע ונו"כ שם ד וכן הסכים בפר"ח

²⁹ ומתירים אפילו בדבר שיש לו מתירין, ובאין רק ספק אחד והספק השני הוא על ידי שנתערב, מחמירין ביש לו מתירין אם לא במקום הפסד גדול, עיין ביורה דעה סימן ק"י סעיף ח בהג"ה ובש"ך ובמגן אברהם סעיף קמ"ד. שער הציון שם ס"ק יט

³⁰ רש"ל ותרומת הדשן סימן ע"ט ומגן אברהם וט"ז בסימן תקמ"ו סעיף קמ"ד וכן משמע מהגר"א וכן פסק הגר"ז

³¹ מ"ב שם ס"ק יא

³² מ"ב שם י ושער הציון שם יג

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

אם פרס מלכודות באורך רב³³ וכשחיה נופלת במלכודת אחת מתוך שמתפרקת ומתנתקת לצאת מתקלקלות כולן וראשן השני ג"כ ניתק ממקום שנתקע, ע"כ אף שבמקום זה לא ראה שום דבר ניצוד מ"מ סימן הוא שניצוד חיה או עוף בראש השני, ומותר לאכלו ולטלטלו וכן אם פרס מחצלת או הסואה על גבי בור, ומצאן מקולקלין מערב יום טוב, אפילו אם לא ראה את החיה בבור, בידוע שניצוד בה מערב יום טוב ומותר באכילה וטלטול, שמשום כך נתקלקלה המצודה מחמת שהדבר שניצוד נפל בתוך הבור.

ז. הלכתא נכרי שהביא דורון לישראל ביום טוב

בכדי להביא את ההלכות הבאות יש להקדים הקדמה קצרה ישנם שני איסורים במלאכת הנכרי בשבת וביו"ט

(א) איסור אמירה (או רמיזה) לנכרי לעשות מלאכה בשבת וביו"ט בשביל יהודי, והוא גם כאשר היהודי אינו נהנה ממלאכה זו.

(ב) איסור הנאה ישירה וממשית ממלאכת הנכרי בשבת וביו"ט, והוא גם כאשר לא צוה לנכרי לעשות מלאכה זו בשבת וביו"ט, והלה עשה מעצמו בשביל היהודי³⁴. בסוגיא זו נדון איסור ההנאה³⁵.

דעת רש"י הטעם לאיסור שאסרו ליהנות ממלאכת שבת הנעשית עבור ישראל.

לפיכך נכרי שהביא פירות, הפירות אסורין משום מוקצה שבכך שלא לקטן מאתמול אקצינוהו מדעתיה וגם כדי שלא יהנה ממאכת גוי אפילו אם אין מוקצה. ולערב אסורין בכדי שיעשו כדי שלא יהנה ממלאכת יום טוב ולאחר בכדי שיעשו מותרים אפילו אם הוא ליל י"ט שני ממה נפשך אם הלילה חול חרי הוא חרי המתין בכדי שיעשו ואם קודש הוא נמצא שנקטו בחול ולשיטה זו הסכימו רוב ראשונים.

ויש מן הראשונים וכן דעת תוס' רמב"ם ורשב"א³⁶ – שאסרו הנאה כדי שלא יאמר לנכרי לעשות בשבת או להביא בשבת לצורך מוצש"ק.

³³ מ"ב שם ט

³⁴ סי' רעו סעי' א וסי' שכה סעי' ו

³⁵ משנה ברורה סימן תקטו הקדמה

³⁶ סי' שכה במ"ב ס"ק כח וסי' רעו במ"ב ס"ק ב.

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

ופירשו כדי שיעשו זמן הראוי לעשייה כלומר בזמן חול שראוי לעשייה וזה שייך רק במוצאי יום טוב שני כלומר שהפירות מותרים רק במוצאי יום מטוב שדי לאחר זמן בכדי שיעשו. וטעמם שהחמירו חכמים לאסור כל היום שני וגם אח"כ בכדי עשייה שחיישינן שמא יאמר לנכרי ביום טוב ראשון לך ולקוט לי כדי שיוכל לאכול מהן בשני.

ויש עוד נ"מ בין אלו השיטות³⁷ – לרש"י וסיעתא שלו דפירשו דהטעם שהחמירו בכדי שיעשה כדי שלא יהנה ממלאכת יום טוב שייך דין זה בין למי שהובא בשבילו ובין לאחרים.

אבל לדעה האחרונה שהחמירו כדי שיעשה הוא כדי שלא יבוא לומר לכתחלה לנכרי לך ולקוט לי יש מן הפוסקים שזה אינו שייך רק למי שהובא בשבילו אבל לא לאחרים שבודאי לא יאמר לעכו"ם לך ולקוט לי כדי להנות לאחרים דאין אדם חוטא ולא לו. ולכן לאחרים אסור רק ביום הראשון בלבד משום מוקצה ומותר במוצאי יום טוב ראשון מיד וא"צ להמתין אפילו כדי שיעשה³⁸.

דעת המחבר³⁹ כשיטת רש"י והר"ן, ודעת הרמ"א להחמיר⁴⁰ כתוס' והרמב"ם אם אינו לצורך אורחים ביום טוב, וכשיש דוחק גדול וצורך באכילה, יש לסמוך לגמרי על דעת המחבר⁴¹.

ואם איסורו מחמת שבא חוץ לתחום הסכימו הפוסקים שהוא רק לאכול ולהנות מזה אבל בטלטול מותר ורוב הראשונים הסכימו שגם בזה צריך להמתין לערב בכדי שיעשו. אך גם הנוהגין להחמיר לענין מחובר כדעה השניה לענין תחומין נהגין להקל כדעה ראשונה דדי להמתין כדי שיעשו לערב יום טוב ראשון בלבד

³⁷ וכן יש נ"מ בישראל שעשה מלאכה בשבת בשוגג, דלדעת רש"י והר"ן אסור ליהנות במוצש"ק עד שיעור כדי שיעשו מלאכה זו (לפי דברי ר"י, וכדקיי"ל סי' שיה סע' א, וע"ש במ"ב ס"ק הו – ז), וכרש"י חולין פו א ד"ה ר"י, ולדעת התוס' והרמב"ם מותר במוצש"ק מיד, ע"ש בחי' הרשב"א ד"ה כמזיד ל"י עולמית וברמב"ם פ"ו מה' שבת הכ"ג, ועיין ביצה כד ב ברש"י ותוס' שם (וע"ש ברא"ש ובר"ן שמישיבים שיטת רש"י). עוד נפק"מ בנכרי שעשה כלי בשבת בקבלנות ע"פ האופנים המותרים, דלפי הטעם של רש"י והר"ן צריך לחכות במוצש"ק שיעור בכדי שיעשה (אלא דהר"ן עצמו מיקל בענין זה, מכיון שהנכרי אדעתיה דנפשיה קעביד למהר להשלים פעולתו), ואילו לדעת התוס' והרמב"ם מותר ליהנות ממנו אפי' בשבת עצמה, וכסי' רנב סע' ד וברמ"א ובמ"ב ס"ק כז. עוד נפק"מ בין הטעמים, דעיין סי' שכה בפמ"ג א"א ס"ק כב, לענין מומר להלל שבת שעשה מלאכה בשבת בשביל ישראל, דלטעם שלא יאמר – אפשר דלא חיישינן, מכיון שהישראל לא יעבור על ולפני עור, שהוא חמור, וממילא מותר ליהנות ממלאכתו מיד במוצש"ק, ואילו לטעם שלא יהנה ממלאכת – שבת, צריך להמתין במוצש"ק שיעור בכדי שיעשו.

³⁸ יש מן הפוסקים שסוברין דגם לשיטה זו האיסור דכדי שיעשה כולל בין לו בין לאחרים.

³⁹ במ"ב תקפו ס"ק זו – יח

⁴⁰ מ"ב שם ס"ק ט (וע"ע סי' רנב סע' ד ברמ"א ובמ"ב ס"ק כח וסי' שז סע' יד בביה"ל ד"ה טוב וסי' תקפו סע' ט ובמ"ב ס"ק סח

⁴¹ ע"ש במ"ב ס"ק יג

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

עוד יש קולא כשאיסורו רק משום תחומין דהבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר לאכול אותו הדבר אפילו בו ביום. אך אין לטלטל חוץ לד"א ממקום שהניח הנכרי את הדבר לבד אם הניח בבית או בעיר המתוקנת בעירובין דחשיב כולה כארבע אמות.

ח. אם יש מאותו המין במחובר אסור

נכרי⁴² שהביא דורון לישראל מיני פירות שיש מאותו המין במחובר לקרקע או שהביא מיני בעלי חיים שיש מאותו המין מחוסר צידה, מכיון שיש לחשוש שפירות אלו היו מחוברין לקרקע בתחילת כניסת יום טוב⁴³, או לחשוש שבעלי חיים אלו ניצודו ביום טוב, הרי אלו אסורין באכילה ובטלטול ובהנאה⁴⁴ עד הערב הן משום מוקצה הן משום הנאה ממלאכת הנכרי, ואפילו עבר או שכח ונתן לתוך פיו ואפילו בדרך כבר⁴⁵ אסור לבלוע, אלא יפלוט מיד כדין כל מאכלות אסורות. ומחמירין מספיקא אולי תלשן או צדן ביום טוב על דעת להביאן לישראל ואסור גם למי שלא הובאו בשבילו עד הערב בכי שיעשו⁴⁶. כדי שלא יהנה ממלאכה שנעשית בשביל ישראל ביום טוב וכיון שממתין שיעזור כדי שיהנה בחול שוב אינו נהנה ממלאכת יום טוב⁴⁷.

וכן הדין אם הביא למכור⁴⁸ בעיר שרוב ישראל דרים בה, שמן הסתם למכור לישראל הביאו אסורים עד לערב בכדי שיעשו.

ואפילו אם ידוע שליקט ועד לצורך נכרי אחר או לעצמו⁴⁹, אלא שיש להסתפק שמא ליקט ועד היום, וכן פירות הנמצאים תחת האילן שיש להסתפק שמא נשרו מהאילן ביום טוב, הרי אלו אסורים באכילה ובטלטול עד הערב אפילו אם הוא בענין שאין בהן משום מוקצה⁵⁰. לפי שחכמים גזרו על כל דבר שנעקר מהמחובר בשבת או ביום טוב, לאסרו באכילה בו ביום אם הוא דבר מאכל, ולהשתמש בו אם אינו דבר מאכל, משום גזרה שמא יתלוש בעצמו, וכיון שאסור לאכול

⁴² שו"ע ונו"כ תקטו א

⁴³ וכן בקצ"ן להעכו"ם מעות להביא לו פירות או דגים מעיו"ט והביאן ביום טוב בכולהו אסור ולא אמרינן בעכו"ם אדעתיה דנפשיה עביד כדי להרויח או להשליך פעולתו כיון דעכ"פ עושה מלאכתו כדי שיהנה הישראל ביום טוב. מ"ב שם ס"ק א

⁴⁴ כגון הדם שנקצ"ן אסור להריח בו וכן שאר הנאות. מ"ב ס"ק ד

⁴⁵ מ"ב שם ב

⁴⁶ מ"ב שם ס"ק ב, שהרי לדעת רש"י אסור בין לו ובין לאחרים כנזכר.

⁴⁷ מ"ב שם ס"ק ז

⁴⁸ מ"ב שם

⁴⁹ שו"ע ונו"כ שם ב

⁵⁰ כגון דקל העומד בחצרו והיתה דעתו מערב יום טוב על התמרים שישייר הרוח מן הדקל ביום טוב או ששמע מנכרי בערב יום טוב שאמר למחר אתלוש פירות הללו ותלשן ביום טוב לצרכו

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

ולהשתמש בו אסור ג"כ לטלטלו שהרי אינו ראוי לכלום בו ביום. ובערב מותרים מיד ואין צריך להמתין בכדי שיעשו⁵¹.

אם הפירות ניכרים⁵² שלא נתלשו היום כגון שהן כמושין, וכן אם ניכרים הדגים שניצודו מערב יום טוב, כגון שנס ליחן ואדמומית שתחת לחייהן שבודקין אותן שם⁵³, מותרין אף למי שהובאו בשבילו, אם ידוע שבאו מתוך התחום והוא הדין אם הובאו לו בתחלת ליל יום טוב ראשון, בענין שבודאי נלקטו וניצודו מערב יום טוב.

וביו"ט שני יש מחמירין ויש מקילין ויש מכריעים לענין ליקוט פירות יש לאסור משום שיש פוסקין שסוברין שכל שיש מאותן המינין במחובר דרכן של בני אדם ללקוט אותן ביומן שמביאין, אבל לענין צידה מותר ביום טוב שני⁵⁴.

נכרי המסוח לפי תומו שלא נלקט היום או נעוד היום, נאמן לפי שהוא אינו משיבא בדבריו ואדרבה מגרע כי יותר טובים הניצודים והנלקטים היום וזאת בתנאי שאין הנכרי יודע שאסור לישראל מה שנילקט וניצוד היום⁵⁵.

ט. ולערב נמי אסורין בכדי שיעשו

מלאכת שבת או יום טוב שעשה נכרי בשביל יהודי, והיא מלאכה דאורייתא⁵⁶ אם יש בה משום הנאה ישירה ליהודי⁵⁷, הרי אסור ליהודי ליהנות ממנה בשבת וביו"ט, ואף לא במוצאי היום, עד שימתין שיעור זמן כדי עשיית אותה המלאכה.

ושיעור כדי שיעשו אינו רק זמן עשיית המלאכה, אלא למשל כשליקט פירות או צד בעל חי שיעורו כשיודע מאיזה מום ליקט בכדי שילך האיני יהודי למקום שליקט ויגמור המלאכה ויחזור לכאן, ואם נסתפק לו מהיכן הביאן,

⁵¹ מ"ב ס"ק ג

⁵² שו"ע ונו"כ שם ג שו"ע הרב שם ה

⁵³ מ"ב שם כט

⁵⁴ מ"ב שם כח

⁵⁵ רמ"א תקטו ג ומ"ב לא. אך אם היה פירות שאין נאכלין חיין והביאן ביום טוב שאחר שבת או שהביאן בשבת והוא מסל"ת שנקטו מע"ש אסור לאכלן ביום טוב דדלמא נלקטו בשבת ויש בהו איסור דאורייתא לדעת איזה פוסקים ואינו נאמן במסל"ת באיסור דאורייתא. מ"ב שם לב

⁵⁶ ואם הוא דבר שאיסורו תלוי במחלוקת הפוסקים, הרי אף שלהלכה נקמינן כשיטת האוסרים – מותר בדיעבד ליהנות, עיין סי' רנ"ג במ"ב סוס"ק צה, ועיין ח"א כלל ט סוסי' יא וסי' שיה סע' ד בבניה"ל סוד"ה אפילו, דאפילו ביהודי שעשה בכה"ג, מותר ליהנות. שמירת שבת כהלכתה פרק ל הערה קמד

⁵⁷ כלומר שנהנה מגוף הדבר שנעשה באיסור, או מן הדבר שהאיסור נעשה בו, ובלעדי עשיית האיסור אי אפשר היה ליהנות אותה הנאה אפילו במידה פחותה

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

שיעורן כדי שיבואו מחוץ⁵⁸ לתחום⁵⁹. ואם הביאן ע"י רכיבה בסוס או נסיעה ברכב א"צ להמתין אלא בכדי רכיבה או נסיעה לשם⁶⁰.

בשני ימים טובים של גליות, י"א⁶¹ שאם הובא ביום ראשון מותר מיד בליל יום טוב שני בכדי שיעשו. ויש מחמירין⁶² לאסרו עד מוצאי יום טוב שני, בכדי שיעשו⁶³, ונוהגין להחמיר אם אינו צורך יום טוב לצורך אורחים, ובצורך אורחים שהוא מצוה נוהגין להקל לאחרים שלא הובא בשבילן, לאחר שעבר זמן כדי שיעשו⁶⁴. וכן כשיש לו דוחק גדול וצורך באכילה יש לסמוך לגמרי על דעה ראשונה להתיר אף לאותו ישראל עצמו שהובא בשבילו ביום א' אחר שיעור כדי שיעשה בתחילת ליל יו"ט שני⁶⁵.

י"א⁶⁶ שמה שמקילים לאורחים אינו אלא כשהזמין אחר שהביאו הדורות אך אלו שהזמין מקודם י"ל שנחשבים כבני ביתו ואסור, שהרי הביאו גם עבורם. אך אורחים מעיר אחרת אף אם הזמין מקודם ואף הוא בעצמו אוכל עמהן מפני כבודם שזהו בכלל מצות הכנסת אורחים מותר ביום טוב שני של גליות אחר בכדי שיעשו.

וכן אם הובא ביום טוב שני, צריך להמתין במוצאי יום טוב בכדי שיעשו.

בשני ימים של ר"ה או בי"ט הסמוך לשבת, בין מלפניו בין מלאחריו, אם הובא בראשון צריך להמתין לכו"ע עד מוצאי יום טוב ושבת בכדי שיעשו.

⁵⁸ בין לחומרא דהיינו אם ספק שמא בתוך התחום או חוץ לתחום צריך להמתין עד כדי שיביאו מחוץ לתחום וכן לקולא כגון אם ידוע לו שבודאי מחוץ לתחום אלא שאינו ידוע אם בסמוך לתחום או רחוק הרבה אין להחמיר להמתין אלא בכדי שיעור מחוץ לתחום. מ"ב שם כב
⁵⁹ שו"ע ונו"כ שם א ועיין עירובין ל"ב ב תוד"ה אי, דלשיטת רש"י א"צ להמתין כשיעור שילך ויצוד ויביא ויתלוש ויביא, אלא שיעור תלישה בלבד שהוא ברנע אחד קמן, דאז לא יהנה ממלאכת יום טוב (ה"ה שבת). ועיין ביצה פ"ג ברא"ש סי' ב, דלר"ת היה צריך להמתין בכדי שילך הנכרי למקום שצד הצבי... ויחזור לכאן, דאלת"ה אכתי איכא למיחש, שמא יאמר לנכרי ביום טוב, כדי שיאכלם בלילה אחרי שעה מועטת, ע"ש דשמא י"ל שלא החמירו כולי האי, ויראה שימתין עד שעה שיוכל להביא מאותו המין הנמצא בסמוך לעיר שבה הוא נמצא, ולא נחמיר כולי האי בכדי שיביא מן המקום שהביא הנכרי. עיין בשו"ע סי' תקטו סע' א, דנקיט כסברת רש"י, ובכ"ז הוא נקיט דצריך להמתין שיעור כדי שילך האי למקום שליקט ויגמור המלאכה ויחזור לכאן, שם. אמנם בר"ן על הרי"ף ריש פ"ג דביצה ד"ה ולערב, כתב, דאף לשיטת רש"י בכדי שיעשה היינו שילך הנכרי למקום שלקט ויגמור המלאכה ויחזור לכאן, ע"ש דכן מוכח במסכת מכשירין.

⁶⁰ מ"ב שם כ

⁶¹ דעת המחבר תקטו שם וכדעת רש"י כנזכר, דממ"נ יום אחד חול הוא דאם יום הראשון קודש הלא עכשיו חול ודי בכדי שיעשו ואם הראשון חול הלא נעשית המלאכה בהיתר וא"צ לשהות כלל. מ"ב שם ה

⁶² דעת הרמ"א וכדעת תוס' כנזכר דס"ל דעיקר האיסור הוא דאי שרית ליה שמא יאמר להעכו"ם לעשות ולכן אף ביום טוב שני אסור עד לערב בשעה הראויה לעשייה דאל"ה אכתי יש לגזור שיאמר לעכו"ם לעשות ביום ראשון כדי להכין ליו"ט שני אכן י"א דיש קולא ג"כ לדעה זו דלדידהו אינו אסור כל יום ב' אלא לאותו ישראל שהובא בשבילו אבל לשאר ישראל מותר מיד בערב יום ראשון וא"צ להמתין אף בכדי שיעשו. מ"ב שם ט

⁶³ מ"ב י

⁶⁴ מ"ב ס"ק יב

⁶⁵ מ"ב יג

⁶⁶ בית יוסף בתרוץ ב', וכן הסכים המגן אברהם לדינא

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

קבע עם הנכרי מערב יום טוב שיביא לו בזמן היתר, והם הביאו לו ביום טוב ראשון, אסור ליהנות ממנו עד מוצאי יום טוב בכדי שיעשו. יש להקל ביום טוב שני לאחר כדי שיעשה אף לאותו ישראל בעצמו שהובא בשבילו.⁶⁷

נכרי שבישל בשבת אוכל בשביל יהודי, או הוסיף מים לקדירה שעומדת על גבי האש מחשש שהתבשיל יקדיח ואז אפשר יהיה לאוכלו, אסור לכל יהודי, לרבות מי שלא בשילו הוכן התבשיל, לאכול ממנו בשבת, ובמוצאי שבת צריך לחכות שיעור זמן שיספיק לבשל תבשיל מעין זה, לפני שיאכל ממנו.⁶⁸ אך אם חימם לו מים מיד שנצטננו מותרים.⁶⁹

וכן נכרי שתיקן בשבת את נעליו של יהודי, גם אם היהודי מסר אותן לידו עוד לפני שבת, הרי הוא אסור לנעול אותן במוצאי שבת, עד שיעבור שיעור זמן כדי תיקונן.⁷⁰

אמר לנכרי לצחצה לו את נעליו, הרי הוא אסור לנעול במוצאי שבת עד שיעבור שיעור זמן כדי צחצוחן.⁷¹

נכרי שהעביר אוכלין בשביל יהודי דרך רשות הרבים גמורה בתוך התחום, הרי אסור כל יהודי לאכול מן האוכלין האלה בשבת, אבל במוצאי שבת מותר לאכול אותן מיד, מכיון שאינו נהנה הנאה של ממש ממלאכת הנכרי, כי גם בשבת היה יכול ללכת אל מקום האוכלין ולאוכלם שם.⁷²

נכרי שעשה בשבת מלאכה לעורך עצמו או לעורך נכרי אחר, ואין לענן זה הבדל אם יש בעשייתה משום איסור תורה או משום איסור דרבנן, אם אין חשש שהוסיף או יוסיף במלאכה בשביל היהודי,⁷³ וגם אין במוצר המלאכה משום איסור מוקצה, מותר ליהודי ליהנות ממנה אפילו בשבת, והוא שידוע שהנכרי עשה לעורך עצמו או לעורך נכרי אחר, או שניכר מתוך המעשה, שעשה לעורך עצמו, כגון שבעצמו נהנה ממוצר מלאכתו מיד.⁷⁴

⁶⁷ מ"ב שם יג

⁶⁸ כשאין בו בישול עכו"ם

⁶⁹ שיח בפמ"ג א"א ס"ק ב

⁷⁰ רמ"א רנב ד

⁷¹ מ"ב שכז טז, ולעצם הדין צ"ע, דאיך אפשר לומר שבגלל צחצוח הנעלים ע"י הנכרי אפילו שלא בידעת היהודי יהיה אסור לנעול, והלא הנעלים הן אותן הנעלים שלפני הצחצוח. וגם בדברי המ"ב יל"ע, דעיין סי' רנב במ"ב ס"ק ל, דאם היה המנעל מתוקן מע"ש, רק החליקו הנכרי בשבת – שרי, דהא יכול ללבושו בלא"ה, ועיין גם סי' רעו במ"ב ס"ק כ, ולדבריו אפי' צוה (בדיעבד) לנכרי לצחצוח הנעלים, ג"כ מותר לנעול בשבת, וצ"ע. ועיין שו"ת יביע אומר ח"ד סי' כח ס"ק יד. שמירת שבת כהלכתה שם הערה קסז

⁷² עיין סי' רעו סעי' א בביה"ל ד"ה אפילו, דבמעביר ד"א בר"ה או הכנים מר"ה לרה"י אסור בשבת ליהנות ממנו, ועיין סי' שכה במ"ב סוס"ק נו, בשם הח"א, דבמוצאי"ש יש להתיר מיד

⁷³ סי' רעו סעי' א ובמ"ב ס"ק ח, ועיין סי' תקמו במ"ב ס"ק נט בשם המ"א שכה הו"מ"ב כא כג

⁷⁴ ואם ספק אם לעצו או ליהודי יש להחמיר שכה מ"ב יח

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

ואם יש חשש שהוסיף או יוסיף בשביל היהודי, או שיש במוצר המלאכה ההיא משום איסור מוקצה, אסור ליהנות ממלאכה זאת בשבת עצמה, אבל במוצאי שבת מותר ליהנות ממנה מיד, בלי לחכות שיעור בכדי שיעשה⁷⁵.

י. ואם אין מאותו המין במחובר תוך התחום מותר

מלאכת שבת שנעשתה בשביל יהודי, ואין בעשייתה אלא משום איסור דרבנן הרי מי שנעשתה בשבילו ובני ביתו וכל הנלוים אליו אסורים⁷⁶ ליהנות ממנה במוצאי שבת⁷⁷ עד שיעבור זמן כדי עשייתה, אבל לטלטל את החפץ שבו נעשתה המלאכה, מותר גם לו עצמו⁷⁸. וכל יהודי אחר מותר ליהנות ממלאכה זו גם בשבת עצמה, ואף לאכול מוצרה מותר.

נכרי שהביא בשבת מחוץ לתחום דברי מאכל, ולא העבירם דרך רשות הרבים גמורה, אמנם מותר למקבל דברי המאכל לטלטלם, אבל אסור לו ולבני ביתו לאכול מהם במוצאי שבת או יו"ט ראשון, עד שיעבור שיעור זמן כדי הבאתם מחוץ לתחום אולם אפילו למחמירים לךעיל אין צריך להמתין עד מוצאי יום טוב שני, ולאחרים מותר לאוכלם מיד, אפילו בשבת ויו"ט⁷⁹.

נכרי⁸⁰ שהביא לעיר דבר שאין במינו במחובר כגון פירות יבשים, ואינו מחוסר כגון אווזים ותרנגולים, אם מתוך התחום הביאם מותרים לכל אף למי שהובאו בשבילו. אבל אם מחוץ לתחום הביאם שבתחלת כניסת יום טוב היו עדיין חוץ לתחום הרי אסורין באכילה בו ביום למי שהובאו בשבילו ולכל אנשי ביתו הסמוכים על שלחנו, שגם בשבילם נתכוין הנכרי בהבאתו,

⁷⁵ שו"ע ונו"כ שכה ובמ"ב כה

⁷⁶ סי' שכה במ"ב ס"ק לח, סי' תקטו סע' ה ובמ"ב ס"ק מז

⁷⁷ סי' שכה סע' ה, וע"ש במ"ב ס"ק מב, דלדינא יש להחמיר כסברא ראשונה, ואין נפק"מ בין איסור תחומים לשאר איסורי דרבנן, כמ"ב שם ס"ק מא ו - נד, וע"ש בשעה"צ ס"ק מח. ודע, כי לגבי מלאכה אפי' דרבנן הנעשית ע"י יהודי ביום טוב, מצאנו מחלוקת הראשונים, עיין רמב"ם פכ"ג מה' שבת הט"ו ועיין סוסי' תקנ בב"י בשם שו"ת הרשב"א, סי' תקב בט"ז ס"ק א ובאר"ר שם, וע"ש במ"ב ס"ק ד, סי' תקיא במ"ב ס"ק יב, סי' תקכז סע' כג ובביה"ל ד"ה אם.

⁷⁸ מאחר דלאחרים מותרין אין עליהו שם מוקצה. מ"ב תקטו מה ומותר בתוך עיר שהוקפה לדירה או עיר שיש בה עירוב בכל העיר ואם לאו רק בתוך הבית או ד"א שלו מ"ב שם מט

⁷⁹ דגבי איסור תחומין שהוא מדרבנן לא אחמור רבנן לאוסרה אף על אחרים, וגם דבלא"ה אין האיסור של תחומין שוה לכל אדם שלזה הוא חוץ לתחום ולזה הוא בתוך התחום ואפילו בהובא מחוץ לשלשה פרסאות הלכמה פוסקים יש ע"ז איסור דאורייתא ג"כ לא החמירו אלא למי שהובא בשבילו. עוד כתבו דאם היה בהמה והאחר אוכל מעט ממנה מותר לשחטה מיד ומ"מ גם אחר השחיטה אסור למי שהובא בשבילו דהא אפילו דבר שא"צ שחיטה אסור למי שהובא בשבילו. מ"ב שם נב

⁸⁰ שו"ע ונו"כ תקטו ה

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

וכן האורחים אם הם סמוכים תדיר על שולחנו הם כבני ביתו⁸¹. ולערב צריכים להמתין בכדי שיעשו דהיינו שישהה כל כך כמו שישהה הנכרי בהבאתו אותם ממקום שהחשיך לו היום בערב יום טוב, עד שהביא אותם לתוך עיבורה של עיר של ישראל, דהיינו מקום שמשם מתחילין למדוד תחומי העיר.

ואם הביא פירות לעיר שרובה ישראל אפילו מסתמא אסור לכולם עד בכדי שיעשו, שעל דעת כולם הביא.

חבילה שהובאה⁸² בחו"ל בשבת או יו"ט על ידי הדואר, ולא מפני שהשולח הקפיד שהחבילה תימסר בשבת או יו"ט, מותר ליהנות מן הדברים שבה גם בו ביום⁸³, אפילו הובאה מחוץ לתחום או דרך מקום שאין בו עירוב, ואפילו דרך רשות הרבים גמורה.

וכל זה בנכרי שהביא דורון לישראל דמן הסתם ליקט או עד היום בשביל ישראל שהביא לו כמ"ש למעלה אבל אם הוא בענין שיש להסתפק שמא נלקט וניצוד מאתמול וגם יש להסתפק שמא ליקט ועד לערכו או לעורך נכרי אחר ואח"כ נמלך והביא לישראל כיון שיש כאן ב' ספיקות להקל הרי אלו מותרים באכילה במוצאי יום טוב מיד ואין צריך להמתין בכדי שיעשו אבל אם אין כאן אלא ספק אחד שמא נלקטו וניצודו מאתמול בשביל ישראל או שמא ליקט ועד היום ובשביל נכרי ואחר כך נמלך והביא לישראל צריך להמתין בכדי שיעשו לפי שהוא דבר שיש לו מתירין דהיינו אחר שימתין בכדי שיעשו לפיכך אין אומרים כאן ספק דברי סופרים להקל⁸⁴.

⁸¹ ואפילו אם זימנן במקרה יש מחמירין ואוסרין, אכן אם זימנן אחר שהביא הנכרי הדברים לביתו יש להקל מ"ב שם מז

⁸² שו"ע ונו"כ תקטו ט

⁸³ ואין לחשוש שמא יאמר לו להביא מפני שכאן לא הביא עבור היהודי אלא מפני שעושה הדוור את עבודתו להביא לכל אחד בין יהודי ובין גוי את חבילותיו.

⁸⁴ שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן תקטו סעיף ג

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>